

[Fr. Dalgaard.]

brydelse end den? Og naar vi i 1937 kunde opretholde Dødsstraffen for de aabenlyse Forrædere under Krig, saa kan vi efter min Mening uden Betænkelighed indføre den midlertidig for de grove Forbrydelser, som vi har set under Besættelsens tunge Aar.

Der er jo ikke i dette Lovforslag fastsat Livsstraf som eneste Straf, men det er en Straf, der kan idømmes i de meget grove Tilfælde. Naar vi under Besættelsen, ikke mindst i den allerseneste Tid under Besættelsen, hørte om, at nu var den eller den Stikker blevet likvideret, var vi saa forargede? Følte vi det ikke som en Lettelse, naar vi var klar over, at det var en virkelig Stikker med modbydelige Forbrydelser paa Samvittigheden? Følte vi det ikke som en Lettelse, at han var blevet likvideret, at han var blevet hindret i at forøve nye Forbrydelser af den modbydelige Art, som det var under de foreliggende Forhold? Men saa har vi efter min Mening ogsaa accepteret Dødsstraf for saadanne Forbrydelser. I vor Retsbevidsthed voksede af sig selv Kravet om denne Straf, den sidste Straf, for ufattelige Forbrydelser. Ja, det er egentlig noget andet end Straf, det er Udslættelse af noget usigelig ækelt. Jeg ved ikke, om en senere Tid vil bebrejde os, at vi har faaet denne Indstilling, men jeg tror, jeg tør sige, at den allerstørste Del af det danske Folk har faaet denne Indstilling.

Dette er Hovedspørgsmaalene. Jeg skal gøre nogle Bemærkninger om Lovforslaget i øvrigt og den dertil sig knyttende Retsplejelov.

Loven skal jo gælde fra den 9. April 1940, fra Besættelsens Indtræden, dog gøres Datoen den 29. August 1943 til en meget skelsættende Dato, og det med Rette. Den Dag sattes Regering og Rigsdag jo ud af Funktion, og Lovløsheden tog Fart. Maaske burde denne sidstnævnte Dato være Skel for hele den ekstraordinære Straffelov, saaledes at vi for den første Del af Besættelsen maatte nøjes med den Straffelovgivning, vi har. Skellet er jo i Lovforslaget som nævnt sat til den 9. April 1940, men allerede før den 9. April 1940 blev der begaaet Forbrydelser, som maa ses i logisk Sammenhæng med Besættelsen, men de straffes efter den gamle Straffelov. Maaske vilde det være klarere, at den 29. August 1943, da Balancerings Tid hørte op, da der blev aabenlys Modstand i hele Befolkningen, da de lovlige Myndigheder var sat ud af Kraft, blev den skelsættende Dato. I det Udvalg, som jeg vil tillade mig at foreslaa nedsat senere, kan dette og andre Spørgsmaal maaske klares.

Jeg er enig i, at der kun bliver to Straffe, Livsstraf og Fængsel, og at ikke de almindelige Arter af forskellig Slags Fængsel og Opdragelsesmetoder tages i Brug paa samme Maade som efter den almindelige Straffelov. Jeg tror ikke, at Situationen peger i Retning af Forbedring og den Slags af de Forbrydere, der her er Tale om. Psykopatfængsel maa heller ikke anvendes, selv om man netop med Hensyn til disse Forhold mange Gange kommer til at tænke paa Psykopater.

Mindstestrafpen er sat til 4 Aar, og det har jeg ikke noget imod for de meget grove Forbrydelser, som Lovforslaget omtaler, saadan som jeg læser det. Men vil Retsfølelsen blive tilfredsstillet ved, at kun de allergrovste Forbrydelser straffes? Vil Anklagemyndigheden ikke i adskillige Tilfælde vige tilbage for at rejse en Sag efter denne Lov, naar han skal kræve mindst 4 Aar og han maaske regner med, at Dømmere ikke vil gaa med hertil? Slippes der ikke for billigt, dersom man opretholder en Mindstestraf paa 4 Aar? Bliver Maskerne i Nettet ikke for store? Ogsaa det tror jeg at man maa tale om, selv om jeg ved, at man har drøftet disse Forhold meget nøje, forinden Lovforslaget blev forelagt.

Jeg er helt enig i, at Forbryderne efter denne Straffelov kan fradømmes deres Formue, naturligvis først og fremmest de Indtægter, de har indvundet i Kraft af selve Forbrydelserne, men ogsaa anden Formue, og jeg regner med, at der vil komme anden Lovgivning, som tager Sigte paa netop Krigsindtægter af usædvanlig Art hos Folk, der maaske ikke kan straffes, men som bør berøves, hvad de har vundet paa uretmæssig Vis, benyttende sig af de særlige Forhold.

De Følger, en Straffedom har for disse Forbrydere, er meget strenge. Efter § 6 kan man jo udelukkes fra saa at sige alt muligt, hvis man er straffet efter denne Lov; det betyder næsten Udelukkelse af Samfundet, men det bør sikkert ogsaa ske.

Jeg mindes et Par Linier af en Sang, en dansk Digter skrev i de første Uger efter Besættelsen. Det er Moder Danmark, der taler til sine Børn:

„I skal bygge et Værn
i Jert fædrene Rige,
saa Folket bestaar,
saa det kender sin Arv,
og om nogen vil svige,
forkastet han staar.“

Netop — Forkastelse!

Af de enkelte Forbrydelser skal jeg nævne Stikkerparagraffen, § 12, der maaske trænger til nærmere Undersøgelse i Udvalg.